

Konkurs "Tkalci reči"

Dramski tekst II

Fotografija

Likovi:

- Sredovečni muškarac
- Starica
- Mladić - slučajni prolaznik
- Muškarac
- Žena

(Sredovečni muškarac sedi na klupi ispred zapuštene stambene zgrade. U ruci drži foto-aparat. Čeka da se pojavi neko ko bi mogao da ga fotografiše. Konačno se pojavljuje jedan prolaznik.)

Sredovečni muškarac: Molim vas, da li hoćete da me fotografišete?

Mladić: Da, naravno...

Sredovečni muškarac *(ponovo seda na klupu):* Ako može da se vidi i zgrada u pozadini...

Mladić: Kako da ne, kako da ne... Videće se!

(Na naslonu drvene klupe je urezano dvosložno žensko ime. Sredovečni muškarac je prebacio ruku preko tog dela naslona, kao da želi da zagrlji tu nepostojeću devojkicu ili ženu. Mada je leto, na travnjaku je prvo opalo lišće. U podnožju nogu Sredovečnog muškarca nekoliko opušaka dok je on sandalom zgazio crveni omot čokoladnog deserta. Upravo tog trenutka dve osobe, muškarac i žena, ulaze u zgradu.)

Mladić pritiska okidač na foto-aparatu, snima prethodno opisani trenutak, i vraća Sredovečnom muškarcu foto-aparat.)

Sredovečni muškarac: Hvala, hvala, mladiću!

Mladić: Bilo mi je zadovoljstvo. Nadam se će fotografija dobro ispasti. Doviđenja!

Sredovečni muškarac: Doviđenja.

(Sredovečni muškarac ostaje da sedi na klupi. U jednom trenutku se okreće i radozno posmatra šta se dešava. Njegovo prisustvo pobuđuje pažnju zapuštene starice na terasi koja upravo širi veš.)

Starica: Koga vi tražite, gospodine?

Sredovečni muškarac: Možda bi najtačniji odgovor bio - tražim sebe!

Starica: *(začudeno)* Sebe tražite?! Nikada nisam čula da neko sebe traži!

Sredovečni muškarac: Kažem, možda bi to bio najtačniji odgovor. Međutim... *(pauza)* Pokušaću drugačije da odgovorima na Vaše pitanje. Jednostavnije, mada to ne znači da će moj odgovor biti istinitiji.

Dakle, spremite se za moj odgovor. Želeli ste ga!

Starica: Gospodine, Vi me plašite. Samo sam Vas lepo pitala - koga tražite? Želela sam da Vam pomognem.

Sredovečni muškarac: Ja sam, gospođo, relikat prošlosti, neko ko je ovom prostoru nekada pripadao, bio njegov deo, kao što ste to Vi sada. A Vaša ruinirana zgrada je bila i moj dom sve dok nesmotreno nisam postavio sledeće pitanje:

- Molim Vas, želim da zamenim grad...

Starica: A kome ste postavili to pitanje?

Sredovečni muškarac: Nije važno. Zna se kome se postavljaju pitanja!

U svakom slučaju, mehanizam se pokrenuo: ispražnjen stan, pokućstvo natovareno u kamion pokriven ciračom. Stopedeset kilometara severnije istovaruje se u jedno decembarsko predvečerje na ledinu, i stvari se unose u nov stan.

Goli, novi betonski zidovi kojima treba udahnuti život, pričati im o životu u jednom drugom gradu, o najboljoj dekadi dvadesetoga veka koja je prošla... Hladnim betonskim zidovima prekrivenim rebrastim tapetama. Zidovi mog ranijeg stana nisu ni znali šta su to tapete. Oni su poznavali pojmove: kreč, četke, moler, merdevine... Poznavali su čak i tu neobičnu i sada zaboravljenu reč - *štridla*. Možda je i vi pamтите gospođo?

Starica: Ne, ne pamtim je. Nikada je nisam ni čula. Znae, ja nisam iz ovog grada. Došla sam posle rata, kao izbeglica.

Sredovečni muškarac: Svi smo mi izbeglice, gospođo. Niste samo Vi. Da nastavim svoju priču.

Prolaze godine... Pokušavam da gradim život u gradu u koji sam se doselio, okončam školovanje, nađem posao, zasnujem porodicu. Svu energiju trošim da bih realizovao te ciljeve. Grad koji sam napustio poitpuno je zaboravljen. Prepušten zaboravu. I onda, ovoga leta, iznenada dolazim u grad svog detinjstva i dečastva. I ta čudna misao u mojoj podsvesti koja me muči: šta bi se dogodilo da ga nikada nisam napustio? Da sam ostao da živim u Vašem gradu, stanujem u Vašoj zapuštenoj zgradi?

Eto, gospođo, to je odgovor na Vaše pitanje. Kao što vidite, nikoga ja ne tražim. Nikoga čak ni ne poznajem iz Vaše zgrade. Niti mene ko zna!

Starica: Da, u pravu ste. A delovali ste mi tako poznato. Kao da ste iz grada koji sam ja napustila... Napustila na početku rata, pre nego što su počele da padaju bombe i uništavaju sve pred sobom... Kažu da moj stan više ne postoji, a grad je razrušen... Ljudi su se raselili... Grad više ne postoji... Možda i postoji, ali na drugi način. Ko zna...

(Mrmlja i dalje nešto nerazgovetno, i pokazuje rukom negde u daljinu. Ubrzo napušta terasu, ulazi u stan.

Sredovečni muškarac ustaje sa klupe, još jednom fotografiše zgradu. Onda polako, ne osvrćući se, napušta pozornicu...

U tom trenutku, muškarac i žena izlaze iz zgrade.)

Muškarac (ženi): Izgleda da smo pogrešili adresu...

Žena: Kakav si ti smotanko, ne bi me čudilo da smo pogrešili i grad!

KRAJ